

Számos fiatal számára a könnyűzene jelenti az egyetlen találkozást az élő kultúrával. Az elmúlt hónapokban ön szinte demonstratív módon vett részt a könnyűzenéhez kapcsolódó eseményeken.

Számos fiatal számára a könnyűzene jelenti az egyetlen találkozást az élő kultúrával. Az elmúlt hónapokban ön szinte demonstratív módon vett részt a könnyűzenéhez kapcsolódó eseményeken. Találkozott Andrew Lloyd Webberrel, Miskolcon lerakta a Rockmúzeum alapkövét, közleményben emlékezett az Illés dobosára, állami kitüntetést adott át a Megasztár győzteseinek, a Sziget Fesztivált pedig Európa egyik legjelentősebb kulturális rendezvényének nevezte. Igaz, hogy sokan máris „rockminiszternek” nevezik? Igen, hallottam erről, de sosem tagadtam kötődésem a műfajhoz. Sajnálatosnak tartom, hogy Magyarországon az elmúlt évtizedek során a mindenkori kulturális kormányzatok nem tekintették a kortárs kultúra részének a könnyűzenét. Márpedig Európa nyugati felén ez régóta evidencia, ők idejekorán felismerték, hogy sok fiatal számára ez a műfaj jelenti az egyetlen találkozást az élő kultúrával. A PANKKK program egyrészt deklarálja, hogy a könnyűzene ugyanúgy értékkeremtő művészeti ág, mint a film, az irodalom vagy a kortárs képzőművészet, másrészt segíteni próbál az arra érdemes zenekaroknak és előadóknak. Amikor két évvel ezelőtt először hallottam Lovasi Andrásék kezdeményezéséről, a minőségi rétegzenét játszó együttesek és előadók állami támogatásáról, megmosolyogtam ezt a naiv ötletet. Nem tartottam reálisnak, hogy egy közép-európai kulturális minisztérium felkarolja ezt a programot... Tulajdonképpen szerencsésen egymásra találtunk, hiszen én is hasonló véleményen voltam a könnyűzene helyzetéről. Én is úgy láttam, hogy a dzsessz, az alternatív rockzene, a világzene hátrányos helyzetben van Magyarországon, hiszen alig játszik a rádiók és a tévék, alig vannak vidéki klubok, ahol a zenekarok találkozhatnak közönségükkel, arra pedig valóban kevés az esélyük, hogy külföldre is eljussanak. A PANKKK fő célkitűzései az élő zene támogatása, a vidéki játszóhelyek fellendítése, az amatőr rockzenei színtér támogatása, valamint a magyar nyelvű zene külföldi megjelenésének segítése. A határon túli magyarokat bizonyára érdekelné, hogy

várható-e valamilyen „kimozdulás” a környező országokba. Hozzánk ugyanis csak a kommersz pop-vonal előadói és a hetvenes-nyolcvanas évek sztárjai jutnak el. A felvidéki fiatalok többsége nem is hallott például a Quimby zenekarról, a Másfélről vagy az Anima Sound Systemről. A következő naptári évben még semmiképpen sem várható változás ezen a vonalon, hiszen nagyon szorosan kell gazdálkodnunk ahhoz, hogy egyáltalán beleférjünk a költségvetésbe. Hatékony és egyúttal felelősségteljes módon akarjuk elkölteni a rendelkezésre álló anyagiakat. A PANKKK program elsősorban a magyarországi vidéknek szól, a célja az, hogy felpezsdüljön a vidéki klubélet. Ezért azt javaslom a határ túloldalán élő fiataloknak, figyeljék, mi zajlik a legközelebbi magyarországi településen, és ha tehetik, ránduljanak át egy-egy klubba. Nehéz volt „lecsippenteni” e célra a költségvetésből? Mert például nálunk elképzelhetetlennek tartom, hogy ilyen célra akadnának anyagiak. Nálunk is elképzelhetetlen volt, még egy évvel ezelőtt is. Komoly harcot kellett vívnunk, hogy bebizonyítsuk: a könnyűzenében is van minőség, hogy az Illés együttes, vagy akár a Kispál és a Borz dalai a magyar kultúra fontos részét képezik. Azt szeretnénk, hogy a legjobbaknak legyen utánpótlásuk, azaz nem a legjobbakat akarjuk támogatni, mert ők már nem szorulnak rá, hanem azokat a tinédzsereket, akik most alakítják meg első zenekarukat. A kommersz popzene térhódítása miatt sajnos azt látjuk, hogy a kisebb településeken nincs egy hely, ahová az igényesebb műfajok kedvelői elmehetnének. Máris elég nagy az érdeklődés, eddig 160 klub regisztráltatta magát nálunk. Ha közülük csak százan jelentkeznek rendszeres programokkal, már az is sokba kerül. Ezért nem foglalkozunk egyelőre a határon túli megjelenéssel. Itt a Sziget Fesztiválon magától adódik a kérdés: milyen a mai magyar könnyűzene helyzete? Úgy látom, itt a minőségi műfajoknak is hatalmas közönségük van, a kereskedelmi rádiók viszont kevés olyan zenekar számait játsszák, akik szerepelnek ezen a fesztiválon. Igen, két külön világ létezik egymás mellett, nem is értem, hogyan terjed a jó zenekarok híre az országban. Mert a rádiók által biztosan nem. Míg nyugaton egy-egy rádióadó nyolc-kilencszáz dalt játszik folyamatosan, Magyarországon csupán két-háromszázat. A választék tehát eleve limitált. Ezen is próbálunk lendíteni: az ORTT-vel közös pályázattal próbáljuk elérni, hogy a magyar könnyűzene sugárzási aránya magasabb legyen a jelenleginél. El lehet ezt érni? A rádiók ugyanis joggal kérhetik ki maguknak, hogy felülről beleszóljanak a műsorpolitikájukba. Nem felülről akarunk beleszólni a zenekínálatba, hanem olyan rádióadókat szeretnénk támogatni, amelyek nagyobb arányban játszanak magyar könnyűzenét. Mi a rendszert akarjuk megreformálni, nem pedig konkrét előadókat és együtteseket támogatni. Az Európai Unió előírásai szerint egyébként sem lehet a közösség államaiban a nemzeti zenét a többivel szemben előnyben részesíteni. Ezt egyedül a franciáknak sikerült kiharcolniuk, mondván, náluk ez több évtizedes hagyomány. Szerencsére sikerült elérni, hogy a kulturális minisztérium az ORTT-vel közösen 74 millió forinttal támogassa azokat a közszolgálati műsorokat, ahol a magyar könnyűzene hangsúlyosabban jelenik meg. A jövőbeni frekvenciapályázatokban pedig új szempont lesz a magyar zene fokozott sugárzási aránya. Azt szeretnénk, hogy a zeneipari „piramis” alján levő amatőr tömegbázisból kiemelkedhessenek a tehetséges zenészek, és létrejöjjenek a sikeres profi produkciók. Ahhoz, hogy a rádiók több magyar zenét játsszanak, és azokat külföldön is ismerjék, az állami ösztönzők mellett esélyt kell teremteni ahhoz, hogy a fiatal generáció kitermelhesse a valóban színvonalas magyar könnyűzenét. JUHÁSZ KATALIN